

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa X. Y.
przeciwko Prokuraturze Okręgowej w [...]
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 26 marca 2025 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Gorzowie Wielkopolskim
z dnia 9 stycznia 2024 r., sygn. akt VI Pa 28/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym wraz z odsetkami z art. 98 par. 1¹ kpc.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim wyrokiem z 9 stycznia 2024 r., VI Pa 28/23 w sprawie z powództwa X. Y. (powód) przeciwko Prokuraturze Okręgowej w [...] (pозwana) o zapłatę oddalił apelację pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z 12 maja 2023 r., IV P 51/22 zasądającego: w sprawie IV P 51/22 od pozwanej na rzecz powoda kwotę 46.166,3 zł (z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot: od kwoty 11541,59 zł

od dnia 1 maja 2021 r. do dnia zapłaty, od kwoty 11541,59 zł od dnia 1 czerwca 2021 r. do dnia zapłaty, od kwoty 11541,59 zł od dnia 1 lipca 2021 r. do dnia zapłaty, od kwoty 11541,59 zł od dnia 1 sierpnia 2021 r. do dnia zapłaty; w sprawie IV P 51 /22 od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2700 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty; w sprawie IVP 182/22 od pozwanej na rzecz powoda kwotę 46.166,36 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot: od kwoty 11541,59 zł od dnia 1 września 2021 r. do dnia zapłaty, od kwoty 11541,59 zł od dnia 1 października 2021 r. do dnia zapłaty, od kwoty 11541,59 zł od dnia 1 listopada 2021 r. do dnia zapłaty, od kwoty 11541,59 zł od dnia 1 grudnia 2021 r. do dnia zapłaty; w sprawie IV P 182/22 od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2700 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sąd Okręgowy uznał, że wykonywanie zawodu radcy prawnego nie może stanowić podstawy do przyjęcia zrzeczenia się przez powoda statusu prokuratora. Powód, wykonując działalność radcy prawnego wbrew stanowisku prokuratora nadrzędnego, brał pod uwagę ewentualne uchybienie godności prokuratora i dopuszczał możliwość wszczęcia wobec niego postępowania dyscyplinarnego. Jednakże nie można przyjąć, aby takie postępowanie powoda stanowiło przejaw jego rezygnacji z statusu prokuratora w stanie spoczynku. Pozwana nie wykazała, że powód zamierzał zrezygnować ze statusu prokuratora. Powód został poinformowany, iż kontynuowanie wykonywania zawodu radcy prawnego będzie skutkowało zawieszeniem wypłaty uposażenia prokuratorskiego, dlatego zdaniem Sądu logicznym było rozumowanie powoda, że z chwilą zaprzestania wykonywania zawodu radcy prawnego, uposażenie prokuratora w stanie spoczynku będzie mu wypłacane, skoro nie zrzekł się statusu prokuratora w stanie spoczynku.

Sąd Okręgowy wyjaśnił, że w uzasadnieniu wyroku Sądu Rejonowego brak stwierdzenia, że P. W. dał powodowi wolną rękę, co do dalszej działalności. Powód nie uzyskał zgody na dalsze wykonywanie zawodu radcy prawnego, został poinformowany o wysokości przysługującego mu uposażenia z tytułu stanu spoczynku. Sąd Okręgowy uznał za niezasadny zarzut naruszenia art. 5 k.c., ponieważ Sąd pierwszej instancji wskazał szczegółowo, z jakich przyczyn uznał, że

powód nie nadużył prawa, a jego żądanie nie ma na celu obejścia prawa, czy też nie jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wniosła pozwana, zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

1) art. 5 k.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że postępowanie powoda w niniejszej sprawie tj. wykonywanie zawodu radcy prawnego pomimo odmowy udzielenia zgody na wykonywanie tego zajęcia przez Prokuratora Apelacyjnego z jednoczesnym zamiarem późniejszego wystąpienia o wypłacanie uposażenia dla prokuratora w stanie spoczynku nie uzasadnia zastosowania wskazanego wyżej przepisu w niniejszej sprawie i odmówienia powodowi wypłaty tegoż uposażenia,

2) art. 5 k.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że powód nie uszczupla majątku Skarbu Państwa otrzymując nienależne mu świadczenie dla prokuratora w stanie spoczynku oraz uznanie, że powód nie działał ze złym zamiarem, przy jednoczesnym ustaleniu, że powód miał świadomie wykonywać zawód radcy prawnego wbrew zakazowi, godząc się na wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, co stanowiłoby właśnie przejaw działania powoda ze złym zamiarem (chyba, że uznano by że powód zrzekł się statusu prokuratora w stanie spoczynku w sposób dorozumiany),

3) art. 60 § 1 k.c. w zw. z art. 65 § 1 k.c. przez jego błędną wykładnię i uznanie, że powód w sposób dorozumiany nie zrzekł się statusu prokuratora w stanie spoczynku poprzez wykonywanie zawodu radcy prawnego wbrew wyraźnemu zakazowi Prokuratora Apelacyjnego w [...] wyrażonemu w pisemnym stanowisku w odpowiedzi na wniosek powoda o wyrażenie zgody na wykonywanie tegoż zawodu,

4) art. 60 § 1 k.c. w zw. z art. 65 § 1 k.c. przez jego błędną wykładnię i uznanie, że powód w sposób dorozumiany nie zrzekł się statusu prokuratora w stanie spoczynku poprzez wykonywanie zawodu radcy prawnego wbrew wyraźnemu zakazowi Prokuratora Apelacyjnego w [...], wobec faktu, że w chwili wejścia w życie przepisów dotyczących dodatkowego zatrudnienia prokuratorów pozostali prokuratorzy, którzy znaleźli się w tożsamej do powoda sytuacji zaprzestali wykonywania wolnych zawodów tj. zawodu adwokata lub radcy

prawnego i nie otrzymują aktualnie uposażenia dla prokuratora w stanie spoczynku, a świadczenia emerytalne dla osób prowadzących działalność gospodarczą,

5) art. 60 § 1 k.c. w zw. z art. 65 § 1 k.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że powód w sposób konkludentny złożył oświadczenie woli o rezygnacji z wypłaty uposażenia prokuratora w stanie spoczynku na czas wykonywania zawodu radcy prawnego podczas gdy po pierwsze - ustawa nie przewidywała i nie przewiduje możliwości dokonania takiego zawieszenia, jak również nie przewiduje możliwości realizowania przez powoda dodatkowego zatrudnienia, wbrew zakazowi prokuratora nadrzędnego, przy jednoczesnym utrzymaniu przez powoda statusu prokuratora w stanie spoczynku.

Pozwana wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za wszystkie instancje, według norm przepisanych, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwana powołała się na podstawy z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Zdaniem pozwanej podniesione zarzuty potwierdzają, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W jej ocenie Sąd Okręgowy w sposób nieuprawniony stwierdził, że powód nie zrzekł się w sposób dorozumiany statusu prokuratora w stanie spoczynku i swym postępowaniem nie naruszył zasad współżycia społecznego świadomie postępując wbrew zakazowi wykonywania zawodu radcy prawnego, w złych zamiarach, doprowadzając do uszczuplenia majątku Skarbu Państwa i stawiając się w pozycji znacznie korzystniejszej względem pozostałych kolegów i koleżanek, którzy w 1998 r. znaleźli się w sytuacji tożsamej, wobec czego uznał roszczenie powoda za uzasadnione co do zasady, jak również zostało wykazane, co do wysokości. Ponadto, pozwana podniosła, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne dotyczące możliwości dorozumianego zrzeczenia się statusu prokuratora w stanie spoczynku. W ocenie skarżącej koniecznym jest dokonanie wykładni art. 60 § 1 k. c. w zw. z art. 65 § 1 k.c. w zakresie możliwości dokonania zrzeczenia się statusu prokuratora w stanie spoczynku w sposób dorozumiany, a z

drugiej zaś strony możliwości złożenia takiegoż samego tj. konkludentnego oświadczenia w zakresie zawieszenia statusu prokuratora w stanie spoczynku na czas wykonywania zawodu radcy prawnego, a w konsekwencji zawieszenia wypłat świadczenia dla prokuratora w stanie spoczynku na czas wykonywania dodatkowego zatrudnienia, na które prokurator nadrzędny względem powoda nie wyraził zgody. Jednocześnie zachodzi konieczność dokonania wykładni art. 5 k.c. przez ustalenie, czy osoba świadomie naruszająca prawo, twierdząca, że dokonywała wskazywanych przez siebie działań ze świadomością faktu, iż mają one stanowić przewinienie dyscyplinarne zasługuje na przyznaną jej przez sąd ochronę.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie jej oddalenie oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, wraz z kosztami zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje 3 potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Pozwana nie wykazała, że w sprawie występują powołane w skardze kasacyjnej przesłanki w postaci oczywistej zasadności skargi kasacyjnej oraz istotnych zagadnień prawnych.

W razie powołania przesłanki przedsądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06,

LEX nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że pozwana - stawiając tezę o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej - nie określiła, w obrazie jakiego przepisu upatruje tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ani nie uzasadniła słuszności tezy o kwalifikowanym naruszeniu przepisu. Pozwana wskazała, że argumentów za istnieniem tejże przesłanki przedsądu należy poszukiwać w podstawach kasacyjnych i ich uzasadnieniu, co jest zabiegiem błędnym, ponieważ uzasadnienie podstaw kasacyjnych i wniosków o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowią dwa odrębne elementy konstrukcyjne. Na etapie decydowania o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy analizuje wniosek o przyjęcie skargi i jego uzasadnienia oraz to, czy okoliczności objęte wnioskiem mogą zostać poddane ocenie Sądu Najwyższego przy merytorycznym rozpoznaniu skargi.

W skardze kasacyjnej nie można się również doszukać argumentów przemawiających za występowaniem w sprawie istotnych zagadnień prawnych.

W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne

polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571); 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179); 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą (postanowienia Sądu Najwyższego z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504); 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej. Wymóg ten jest uzasadniony publicznymi celami rozpoznania przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z 25 października 2007 r., V CSK 356/07, LEX nr 621243). Ograniczenie się przez skarżącego do pytania nie jest wystarczającym określeniem zagadnienia prawnego, jeżeli zagadnienie prawne nie zostało przedstawione bez odniesienia się do ogólnych problemów interpretacyjnych (postanowienie Sądu Najwyższego z 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, LEX nr 452451).

Tymczasem skarżąca nie formułuje pytania, które wymagałoby odpowiedzi Sądu Najwyższego. Co więcej, przedstawiając argumenty mające uzasadniać istotne zagadnienie prawne, podnosi konieczność dokonania wykładni wskazanych przepisów: art. 60 § 1 k.c. w zw. z art. 65 § 1 k.c. oraz art. 5 k.c.

Przypomnienia wymaga, że potrzeba wykładni przepisów prawnych występuje, jeżeli co do konkretnego przepisu prawnego brak jednolitej lub utrwalonej judykatury, zwłaszcza judykatury Sądu Najwyższego albo też przyjęta i dominująca wykładnia jest oczywiście błędna lub kontrowersyjna. Skarżący powinien bądź to wskazać argumentację przemawiającą za zmianą dotychczasowej wykładni, bądź też wykazać, że dany przepis prawny, chociaż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wyjaśnienia i powinien zostać zinterpretowany przez Sąd Najwyższy. Inaczej rzecz ujmując, potrzeba wykładni przepisu budzącego poważne wątpliwości lub wywołującego rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) zachodzi wtedy, kiedy jego niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie bądź kiedy przepis ten nie doczekał się wykładni w kierunku wskazywanym przez skarżącego (postanowienia Sądu Najwyższego: z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, LEX nr 42436; z 15 października 2002 r., II CZ 102/02, LEX nr 57231).

W odniesieniu do przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wątpliwości dotyczących wykładni art. 60 § 1 k.c. w zw. z art. 65 § 1 k.c. (w zakresie możliwości dokonania zrzeczenia się statusu prokuratora w stanie spoczynku w sposób dorozumiany, a z drugiej zaś strony możliwości złożenia takiegoż samego tj. konkludentnego oświadczenia w zakresie zawieszenia statusu prokuratora w stanie spoczynku na czas wykonywania zawodu radcy prawnego, a w konsekwencji zawieszenia wypłat świadczenia dla prokuratora w stanie spoczynku na czas wykonywania dodatkowego zatrudnienia, na które prokurator nadrzędny względem powoda nie wyraził zgody) oraz art. 5 k.c. (przez ustalenie czy osoba świadomie naruszająca prawo, twierdząca, że dokonywała wskazywanych przez siebie działań ze świadomością faktu, iż mają one stanowić przewinienie dyscyplinarne zasługuje na przyznaną jej przez sąd ochronę), Sąd Najwyższy zajął jednoznaczne stanowisko w sprawie na gruncie podobnego stanu

faktycznego uznając skargę kasacyjną opartą na analogicznych do przedstawionych w niniejszej sprawie zarzutach za bezzasadną.

W wyroku z 6 lutego 2025 r., I PSKP 51/24, Sąd Najwyższy wskazał, że - podobnie jak w niniejszej sprawie - podstawą prawną roszczenia dochodzonego przez powoda był art. 127 ust. 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze (aktualnie jednolity tekst: Dz.U. z 2024 r., poz. 390) w związku z art. 100 ust. 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (aktualnie jednolity tekst: Dz.U. z 2024 r., poz. 334). Z przepisów tych wynika, że prokuratorowi w stanie spoczynku przysługuje uposażenie w wysokości 75% wynagrodzenia zasadniczego i dodatku za wysługę lat, pobieranych na ostatnio zajmowanym stanowisku. Sąd Najwyższy uznał, że niezasadnie - w oparciu o art. 5 k.c. - skarżący proponował zastosować względem powoda karę nieprzewidzianą w ustawie, czyli pozbawienia go prawa do uposażenia w całości, na stałe. Podnoszone przez skarżącego uchybienia, jakich miał się dopuścić powód, mogły mieć znaczenie w toczącym się postępowaniu dyscyplinarnym, nie stanowią jednak podstawy do niewypłacenia należnego powodowi uposażenia. Należy powtórzyć wyrażone w uzasadnieniu wyroku I PSKP 51/24 stanowisko, że powołanie się na art. 60 § 1 k.c. w związku z art. 65 § 1 k.c. (z uwagi na ich niewłaściwe zastosowanie) pozostaje w kolizji ze wzorcem określonym w art. 398³ § 3 k.p. Skoro podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów, to oczywiste jest, że podstawa skargi kasacyjnej (w tym dotycząca uchybienia przepisom prawa materialnego) nie może polegać na kontestowaniu kluczowych dla sprawy zdarzeń. Tymczasem skarżący, przy użyciu art. 60 § 1 k.c. w związku z art. 65 § 1 k.c. chce przekonać Sąd Najwyższy, że powód zrzekł się statusu prokuratora. Wymaga jednak wskazania, że Sąd Okręgowy jednoznacznie ustalił, że nie doszło do takiego zrzeczenia się, a tym samym na etapie postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy związany jest tym ustaleniem faktycznym (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Dalej Sąd Najwyższy w powołanym wyroku wyjaśnił, że z art. 60 k.c. wynika tylko, że wola osoby dokonującej czynność prawną może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny. Z kolei art. 65 § 1 k.c. wskazuje na sposoby interpretowania oświadczeń woli.

Założenie, że prokurator narusza przepisy dotyczące prawa do prowadzenia dodatkowej działalności zarobkowej, nie prowadzi do pewnego wniosku, że jego wolą jest zrzeczenie się urzędu. Przepisy art. 60 § 1 k.c. w związku z art. 65 § 1 k.c. nie pozwalają na interpretowanie woli składającego oświadczenie według wzorca „z mniejszego na większe”. Gdyby podzielić zapatrywanie skarżącego mogłoby się okazać, że wielu sędziów i prokuratorów, którzy bez stosownego zgłoszenia lub zgody wykonali dodatkowe czynności zarobkowe, nie mają już statusu sędziego i prokuratora, bo doszło do dorozumianego zrzeczenia się urzędu (por. uzasadnienie wyroku I PSKP 51/24).

W powołanym wyroku Sąd Najwyższy podkreślił, że podstawą materialnoprawną zrzeczenia się prokuratora swojego statusu nie jest art. 60 § 1 k.c. w związku z art. 65 § 1 k.c. W art. 93 ust. 2 i 3 Prawa o prokuraturze wskazano, że Prokurator Generalny odwołuje prokuratora powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury, który zrzekł się stanowiska prokuratora, a jego stosunek służbowy wygasa po upływie 3 miesięcy od dnia doręczenia zawiadomienia o odwołaniu. Z przepisów tych wynika, że zrzeczenie się stanowiska prokuratora ma charakter sformalizowany, co modyfikuje dopuszczalność posługiwania się art. 60 § 1 k.c. w związku z art. 65 § 1 k.c. Zrzeczenie się stanowiska musi nastąpić w sposób wyraźny, bo tylko w takim wypadku Prokurator Generalny może rozważyć, czy zachodzą warunki do odwołania prokuratora. Specyfika ta uniemożliwia wykazywanie w ramach art. 65 § 1 k.c., że prokurator zrzekł się stanowiska w sposób dorozumiany. W wiążącym stanie faktycznym nie ustalono aby Prokurator Generalny działając w trybie art. 93 ust. 2 ustawy Prawo o prokuraturze odwołał powoda. W rezultacie, jego stosunek służbowy nie wygasł. Dodać należy, że poprzednio obowiązująca ustawa (ustawa z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze, pierwotny Dz.U. z 1985 r. Nr 31, poz. 138 ze zm.) w art. 16 ust. 3 i ust. 4 (który obowiązywał od dnia 27 marca 1991 r.) przewidywała identyczne rozwiązanie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[r.g.]

